

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΠΑΡΛΙΟΤΩΝΑΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

ΤΟ λιμάνι της Μασσαλίας μπορεί ν' άκουση κινείας τις πιο παράξενες και τις πιο περίεργες ιστορίες.

Μιά τέτοια ιστορία μου διηγήθηκε και μένα κάποιο θράβυ ο Γαλιούκα, ο αστράφος της «Σάντα Μανταλένα».

“Έκανα τη γνωριμία του ύστερα από έναν άγριο καυγά ναυτικών για μία γυναίκα οσέ κάποιο μπάρ. Ο Γαλιούκα, θρίζοντας σάν κολασμένος είχε πέσει στη μέση αυτών που μάλωναν, σκόρπισε δεξιά κι' αριστερά τρομερές γροθιές και κατώρθωσε τέλος νά τους χωρίση. “Υστερα, κάθισε πάλι στο τραπέζι του, άναψε την πίπα του και παρήγγειλε ένα ποτήρι ρομύ.

— Μπράβο, Γαλιούκα! Τού φώναξα ο βιασμού. Είσαι ένας έκπληκτικός άνθρωπος!

“Ο Γαλιούκα γρύλλισε ένα ευχαριστώ μέγα από τά δόντια του και μέ κούτταξέ μ' ένα θλέμμα γεμάτο ύποψια.

— Πού μέ ζρεις; μέ ρώτησε περιεργα, Σ' αυτό τού λιμάνι έχω νά έρθω δέκα χρόνια. “Αν είσαι φίλος, έλα να οσέ κεράσω ένα ποτηράκι.

Πήγα στο τραπέζι του, τού έδωσα τού χέρι μου και τού άπάντησα:

— Κανείς δέν ζέχασε την περιπέτεια σου μέ τόν πλοίαρχο Φερράντε.

“Ο Γαλιούκα έφτυσε καταγής μ' άμμηχανία και σκούπισε τού στόμα του μέ τού μανίκι του.

— Πάει, πάρασε κι' αυτό! Έκανε μ' άδιαφορία και σάπασε κυτάζοντας από την άνοιχτή πόρτα της ταβέρνας, τη γαλάζια θάλασσα.

Φαίνεται όμως ότι είχαν άρχισει νά τόν κυριεύουν η άναμνήσεις, γιατί οσέ μιά στιγμή μέ ρώτησε:

— Τι είχε γράψει τότε αυτή η καταραμένη εφημερίδα σου για τού ναυάγιο τού πλοίου τού Φερράντε;

— “Οτι μιά τρικυμιασμένη νύχτα, τού άπάντησα, πέσατε έκει κάτω στον Ειρηνικό πάνω οσέ κάτι ύφάλους και φουντάρσατε. Στην κοιλιά ενός καρχαρία μερικοί άλλοι ναυτικοί θρήκαν άργότερα τού ημερολόγιο τού καραβιού σας, μιά ζύλινη πίπα, ένα μαχαίρι και μιά γοντρή ναυτική ζώνη! Βρήκαν άκόμη κι' ένα μεταξωτό γυναικειό γοβάκι, μα κανε σ' δέν μπόρασε νά ζξηγήση τί ήθελε αυτό τού πράγμα στην κοιλιά τού κήτους και τί σχέδι μπορεί νά είχε μέ την ιστορία σας...

“Ο Γαλιούκα σταμάτησε τού κάπνισμα της πίπας του κι' έβγαλε ένα στεναγμό.

— Θά σού διηγηθώ, μου είπε, αυτήν την ιστορία και θέλω νά τη γράψης πολύ ώμορφα για νά τη διαβάσουν όλοι οι ναυτικοί. Έοείς που βλέπετε από μακρυά τη θάλασσα, δέν μπορείτε νά ζέρετε τις πίκρες της και τά μυστικά της. Μά έκείνοι θά μέ καταλάβουν και θά δικαιώσουν τόν Γαλιούκα που θέλησε νά πεθάνη στο καράβι του παρά νά γίνη δολοφόνος...

Και μ' αυτά τά λόγια ο λοστρόμος της «Σάντα Μανταλένα» άρχισε τη δραματική του ιστορία.

— Έκείνο τόν καιρό, πριν από δέκα χρόνια, ήμουν ένα ώμορφο και καλοδεμένο παλληκάρι. Σέ κάθε λιμάνι είχα και μιά άρραθωνιαστικά και στο ναυτικό σάκκο μου ένα σωρό ώμορφες φωτογραφίες. Τι τά θές, έκείνη την εποχή, έδωδευα όλα τά λεπτά μου για ν' άγοράζω στολίδια για τις άρραθωνιαστικές μου. Μά από τόν καιρό που συνέθη η περιπέτεια που θά σού άναφέρω, άρκίστηκα νά μη πώ ψεύτικο λόγο οσέ γυναίκα και νά μην παυτρουτώ. Θά στη διηγηθώ αυτή την ιστορία για νά δής άν έχω δίκην.

Στις 10 'Ιανουαρίου τού 1925, τού πλοίο τού Φερράντε έκανε σκάλα στο Μοντεβιδέο. Έρχόμαστε από τά νησιά τού Πράσινου Άκρωτηρίου κι' η τρομερή θάλασσα μās είχε πάρει

τη μιά τοιμινέρα, μās είχε σπάσει τά παραπέτα και μās είχε πιάει έναν ώμορφο καραβάκι, τόν «Μπλάκ», που ήταν ο άγαπημένος τού πλοίαρχου. Ο Φερράντε τού είχε θεωρήσει αυτό για κακό σημάδι και είχε άράξει στο Μοντεβιδέο για νά επιδιορθώση τις ζημιές τού καραβιού και νά συνέλθη. Έμεις θρήκαμε τότε την ευκαιρία νά φάμε όλες τις οικονομίες μας μέ τά κορίτσια της Άργεντινας. “Έτσι κι' έγώ έβουνα την γνωριμία μιάς ώμορφης κοπέλλας, της ‘Ινές...” Ήταν πεντάμορφη και τόσο καλή που δέν άργησα νά τη φέρω στα νερά μου και νά τη θάλω νά μου διηγηθώ την ιστορία της. “Ένας κατεργάρης Άργεντινός την είχε φέρει ως έδω κάτω μέ την ύπόσχεση ότι θά την κένη γυναίκα του. Μά όταν έφτασε στο Μοντεβιδέο, την πούλησε στο ύπιπο μπάρ που έργαζόταν. “Ήταν ‘Ισπανίδα και θασανίζοταν από τή νοσταλγία της πατρίδας της.

— “Άς γυρίσω πάλι στη χώρα μου κι' άς πεθάνω, μου ζέωμολογήθηκε.

Κι' έγώ τόσο συγκινήθηκα από τά δάκρυά της, ώστε της άρκιστηκα ότι θά την έπαρνα μαζί μου. “Όπως ήξερα, τού πλοίο μας θά πήγαινε ως τ' άκρωτήριο Χόρν, θά άρμαζε κατόπιν στο Βαλπαράϊζο κι' ύστερα θ' άνέβαινε πάλι πρός τόν Παναμά για νά περάση στον Άτλαντικό και νά γυρίση στη Λισαβόνα. “Ήταν θέβαινα ένα μακρυνο και κυπιαστικό ταξίδι, μέ η ώμορφη ‘Ισπανίδα δέν ήσπασε νά μ' άκολουθήση. “Έπιασα τότε τόν Φερράντε, τόν παρακάλεσα θερμά, τόν κέρασα δύο μπουτιλίτες ούσκου και τόν κατάφερα νά μου επιτρέψη νά πάρω μαζί μου την νεά άρραθωνιαστικά μου.

— Πρόσεξε μόνο, μου δήλωσε έκείνος, νά την κρατήσης κλειδωμένη στην καμπίνα σου γιατί τού ταξίδι είναι μακρυνο και τού πλήρωμα θ' άρχιση νά σού κάνει ιστορίες...

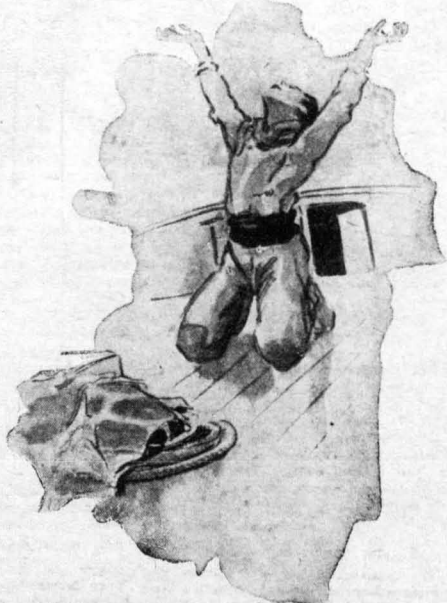
Συμφώνησα μαζί του και τού θράβυ που έπρόκειτο νά σαλπάρουμε, ώδηγησα την ‘Ινές στην καμπίνα μου και την κλείδωσα. Έκείνη ήταν τρελλή από την χαρά της και δέν ήξερε πώς νά μ' ευχαριστήση.

“Όταν οσώτος μπήκαμε στον ώκεανό κι' άρχισαμε νά χορεύομε άσχημα, τά πράγματα άρχισαν νά μπλέκονται. Η ‘Ινές πηγαινε νά σκάση σ' αυτή τη φυλακή της και ήθελε νά θυγή από την καμπίνα για ν' άναπνεύση λίγο αέρα.

Στην άρχη της άρνήθηκα. Μά, έπειτα, έχοντας έμπιστοσύνη στούς συντρόφους μου, την άφησα νά κυλώρησει τού καράβι. Αυτό ήταν τού μεγάλο μου λάθος. “Υστερα από μιά έβδομάδα όλο τού πλήρωμα ήταν έρωτευμένο μαζί της κι' άγωνιζότανε ποιος νά κατακτήση την καρδιά της. Κι' αυτός άκόμη ο Φερράντε δέν είχε μείνει άδιαφορος. “Άρχισαν τότε πάνω στο καράβι νά γίνονται αίματηρές συμπλοκές για την κατάκτηση της. Πρώτος εξερανήστηκε ο τρίτος πλοίαρχος, μιά νύχτα που μās θασάνιζε η θάλασσα. Ένας από τού πλήρωμα τόν είχε πετάξει στα κύματα, γιατί είδε ότι η ‘Ινές τού έδειγνε εσχωριστή συμπάθεια. “Έπειτα ήρθε η σειρά τού ναύτη Γιάν κ' ύστερα η σειρά τού θερμαστή Νάνυκελ.

“Η ‘Ινές, η ώμορφη ‘Ισπανίδα είχε άποδειχθί ότι ήταν οσώτος διάβολος. Διασκέδαζε μέ τις τολαπωρίες τών ναυτών και τούς τρέλλαινε μέ την ώμορφιά της. Τιποτε δέν την φόβιζε. Ούτε η τρικυμία, ούτε οι φοβεροί τυφώνες που δέροναν τού πλοίο μας. Στο καράβι τού Φερράντε θασίλευε τώρα μιά άπόλυτη άναρχία. Η ‘Ινές ήταν αυτή που τού κυβερνούσε. Μάταια έγώ προσπαθούσα νά την φέρω στα λογικά της. “Ολη η άγάπη που αισθανταν άλλοτε για μένα είχε μεταβληθί σ' άγριο μίσος. Κανείς δέν σκεφτόταν τί θ' άπογίνουμμε.

Ξαφνικά, ένα θράβυ, άργά τη νύχτα, πέσαμε σ' ένα τρομαχτικό χανί της θάλασσας. “Ήταν μιά μεγάλη τρύπα που χανόταν ως κάτω στην Κόλμας. Τού πλοίο τού Φερράντε γυοίξε στα δαιμονισμένο, έτριξε άπαίσια και έξαίτια ζέταν νά σκούπισθί οσέ (Η συνέχεια εις την σελίδα 2353)

“Έπιασε γονατιστός στη μέση τού καταστράματος...”

